

چکیده

زمینه و هدف: به نظر می‌رسد بیماری‌های مزمن در سال‌های کودکی مسیر طبیعی رشد کودکان را دچار اختلال می‌کنند و منجر به اختلال در عملکرد و تکامل اجتماعی می‌شوند. به نظر می‌رسد یکی از راه‌های موثر در بهبود رشد و تکامل اجتماعی کودکان قصه‌گویی است. مطالعه حاضر با هدف بررسی اثر قصه‌گویی بر رشد اجتماعی و سازگاری اجتماعی کودکان با بیماری مزمن در سن 6-10 سال (سن دبستان) بستری در بیمارستان انجام شد.

روش کار: پژوهش حاضر مطالعه‌ای مداخله‌ای از نوع تجربی است و 60 کودک 6-10 ساله مبتلا به بیماری مزمن با داشتن شرایط در دو گروه مداخله و کنترل قرار گرفته و وارد مطالعه شدند. گروه کنترل مراقبت‌های معمول بخش و گروه مداخله علاوه بر مراقبت‌های روتین بخش توسط پژوهشگر 8 جلسه قصه‌گویی به مدت 4 روز (روزی دو بار) و هر بار به مدت 45 دقیقه دریافت کردند. محتوای استفاده شده مورد تایید روانی اساتید قرار گرفت و پژوهشگر گواهی معتبر قصه‌گویی برای مداخله را دریافت کرد. در نهایت جهت تحلیل آماری از نرم‌افزار SPSS نسخه 25 و از آزمون‌های تی زوج، تی مستقل، آنالیز واریانس با مقادیر تکراری و آنالیز کوواریانس (Ancova) استفاده شد.

یافته‌ها: یافته‌ها نشان داد، در گروه مداخله 20 نفر (66/7%) و در گروه کنترل 18 نفر (60/0%) پسر و بقیه دختر بودند. نتایج بررسی کودکان از نظر جنسیت، نوع زایمان، تحصیلات مادر، رتبه تولد، نوع بیماری، سابقه ژنتیکی بر اساس آزمون دقیق فیشر نشان داد از بین موارد نامبرده تنها تعداد دفعات بستری با نوع گروه تحت مطالعه رابطه معنادار داشت ($p=0/034$) و بقیه موارد با توجه به $p>0/05$ ، دو گروه همگن بودند. نتایج آزمون تی مستقل نشان داد که بعد از مداخله تغییرات میانگین نمره کنار آمدن فرد با خود، خانواده، همسالان و سازگاری، رشد و سن اجتماعی در گروه مداخله به طور معناداری بالاتر از گروه کنترل بود ($p<0/001$).

نتیجه‌گیری: بر اساس پژوهش حاضر آموزش مهارت‌های اجتماعی با استفاده از قصه‌گویی نقش چشمگیری در پیشرفت، رشد و سازگاری اجتماعی کودکان 6 تا 10 ساله مبتلا به بیماری مزمن دارد. **واژگان کلیدی:** سازگاری اجتماعی، رشد اجتماعی، بیماری مزمن، کودکان

